

Tornai József

Az ördögkáromló

*Addig voltam legény,
míg lányok és illat
el nem hervasztotta
jövő-koszorúmat.*

*Szeretném asszonyom
gyöngyvirágnak tűzni
a mellemre büszkén,
azután jöhet a szívverésen túli.*

*Szívem talizmánja
százszor is megvédett
nyelvem csöndje ellen,
míg aztán sötét lett.*

*Sötétség, szabadság,
már hiába váltok
holnap el egymástól,
ki tollát forgatja,
nem fogja sem átok,*

*sem gonosz, sem gúnyos
kísértetek karma,
ma még halált-alszom,
s új kardom vág holnap*

*ragyogást, varázsost,
éltető koporsót,
föltámasztó hajót,
mint minden földön-botló
ördögkáromlónak.*

Csörgőkígyó-avar

Öreg fa nem szül gyümölcsöt,
én is hiába égetem
a fejem, agyamban
egyetlen vers ünnepe
sem töri föl a hétköznapok

üres burkát, be van zárva
a hallgatásba minden elfelejtett
emlékem is. Fogoly vagyok,
lesek ki ablakomon, s látom,
az eső-keselyűk szárnyától

hogyan vergődnek a fenyők, nyárfák
a Vadgalamb-tisztáson,
hol azelőtt a tüzet raktam,
és a Nap keze vesszőzött.

Soha többé, soha többé
nem altat kint a vadon,
nem csodálhatom a telihold üdvözlését,
sárgarigók sem ráznak föl
zenekarukkal hajnalban a fák csúcsairól,

fácánkakasok sem álmodnak nekem alkonyatot,
nem ereszkedek le a Dunába
soha többé a sás, szittyó kapuin,
nem szabadítom ki a sikló
szájában jajongó kecskebékát,

ősz közeledtén sem hallgatom a zöld
szélrohamokat, zivatar örült dühét
a tipi vásznán, arra festett
kitárt szárnyú sast barátom keze,
fiammal sem heverek a kis
lángok táncán ámulva félmeztelenül
éjszaka.

Hej, ilyen száradt izmokkal
nem taposom már le-föl a homokos
gyökér-ösvényeket.
Erdők hitehagyottja vagyok.
Jaj, krisztustövis-fák véres
áldozata, míg az se leszek.
Csörgőkígyó-avar fölöttem.